

Labský důl

Nejlepší české ledové lezení

Jak na to

Ledové lezení je jedna z nejkrásnějších odnoží horolezectví, ale také z nejnáročnějších. Pokud nemáte dost zkušeností, do Labského dolu se raději nevydávejte. Zaplatte si instruktora, vstupte do horolezeckého oddílu nebo jděte na tréninkovou ledovou stěnu v nedalekém Svatém Petru. K lezení po ledech totiž potřebujete kromě odvahy především natrénovanou techniku. Síla je až na posledním místě. Laici často kladou otázku, jak to, že se horolezec vůbec udrží a nespadne? Střídavě kope kovovými hroty cepínů a maček do ledu. Na zapíchnutých se vzepře a pokračuje dál. Když je dost vysoko, aby se začal bát (obvykle dva až čtyři metry), zastaví se, jednou rukou zavrtá ledovcovou skobu a pomocí karabiny jí provlékne lano. Kdyby upadl, skoba zapůsobí jako kladka, jeho partner na zemi zatáhne za lano a prvolezec na něm zůstane viset. Po zavrtání první skoby vyleze horolezec dalších pár metrů a zase vrtá. Když je nahore, uváže se okolo stromu nebo spolehlivého kamene a nastává práce pro druholezce. Ten dělá to samé až na to, že skoby vyšroubovává a bere s sebou. Návrat je jednoduchý – buď se oba spustí po laně nebo ledopády obějdou a sjedou dolů zasněženou strání po zadku.

Snímek: Jakub Turek

Labský důl, jedno z nejdívočejších zákoutí Krkonoš, se s prvními mrazy stává eldorádem horolezců. Z kolmých skalních stěn stékají místo potoků ledopády a vytvářejí sloupy vysoké až padesát metrů, křehké záclony i jemné průhledné glazury.

Za pěkných víkendů po nich s pomocí lan, cepínů a maček stoupají desítky mužů i žen. Je to jedno-

značně nejpůvodnější a nejlepší oblast pro ledové lezení v České republice.

První výstupy tu vykonali turisté před první světovou válkou, za první republiky tady zkoušeli své umění studentští Němci před zájezdy do Alp, po druhé světové válce přišli Češi trénující na výstupy ve Vysokých Tatrách a v průběhu osmdesátých let minulého století byly

díky nové technice zdolány i nejobtížnější ledové trasy. „Budoucnost prvovýstupů v Labském dole je stejná jako kdekoli na světě, budou se kombinovat nejobtížnější skalní a zaledněné úseky,“ je přesvědčený místní znalec Miroslav Broukal. „To vše s mačkami na nohou a cepíny v rukou.“ Zatím ovšem naprostá většina horolezců využívá v Krkonoších jen led.